

תפ"ח (תל אביב) 34398-05-11 - מדינת ישראל נ' עבדאללה בכר (עציר) - הובא

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 34398-05-11 - מדינת ישראל נ' עבדאללה בכר - הובא ואח' מחווי תל-אביב-יפו

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 34398-05-11
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד זור דולב ונעם שביט
נגד
1. עבדאללה בכר (עציר) - הובא
על-ידי ב"כ עו"ד אלי כהן, סגן ח"ר וענאן ח'ר
2. רמזי בכר (עציר) - הובא
על-ידי ב"כ עו"ד מרדכי יונתן וספרי
3. יוסף מוחמד בכר (עציר) - הובא
באמצעות שב"ס
בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
[22.07.2014]
כפיט כ"ב השופטת נורית אחיטוב - אב"ד
כ"ב השופטת מרים דוידקין
כ"ב השופט רענן כן-יוסף
על-ידי ב"כ עו"ד אבי כהן
גור דין
התחילו של התליך המוכיח בכתב אישום שייחס לנאשם 1 - עשרה אישומים, לנאשם 2 - תשעה אישומים, ולנאשם 3 - תשעה אישומים בעבירות של קשירת קשר לרצח, ניסיון רצח, גרימת חבלה חמורה, עבירות נשק שונות, הצתה ועבירות נוספות. כל האישומים נסבו על פעולות אלימות ועבירות נלוות שבצעו הנאשמים. חלק ארי של מעשי העבירה נעשו בזומתו והנחיותיו של עו"ד בשם גור פינקלשטיין ובמימונו.
2. לקראת סיום פרשת התיבעה שנפרשה על פני עשרות ישיבות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") המייחס לכל אחד מהנאשמים תמישה אישומים.
3. להלן נביא את עיקר העובדות של כתב האישום המתוקן.

עובדות רקע
נאשמים 1 ו-3 הם אחים ונאשם 2 הוא בן דודם.
נאשם 2, אביו ואחיו (להלן: "יוסף") קיזמו קשרי עבודה ועסקים עם גור פינקלשטיין (להלן: "גור"). בין היתר העסיקו גור את נאשם 2 ויוסף בשיפוזי בביתן בשרדות ירושלים ביפו שיועד לשמש כמרכז לימוד של כת הסיינטולוגיה (להלן: "מבנה הסיינטולוגיה").
על פי עובדות האישום הראשון, שטות חובל (להלן: "שונה") עבד כמפקח אנף רישוי ובניהו בעריות תל אביב בתקופה הרלוונטית.
ביום 27.04.10 ביקר שטות במבנה הסיינטולוגיה, וזיה הרגתו בביתו והוציא צו להפסקת העבודה. גור עודכן בדבריו והורה לנאשם 2, שפנה לנאשמים 1 ו-3 ולאדם נוסף (להלן: "עד המדינה") לגרום לשטות חבלה בכוונה מחמירה "שיצאי למחלה כמה חודשים". גור הותיח לשלם עבור בצוע הפגיעה סכום של 40,000 ₪, מחובו העביר לנאשם 2-25,000 ₪ קודם לביצועה ואת היתרה העביר לאחר מכן. הנאשמים אספו מידע על ביתו של שטות וכלי הרכב בו השתמש, לבצוע הפגיעה, הרכיבו עד המדינה ונאשם 3 שטות נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין.
ביום 09.05.10 בסביבות השעה 03:00, פעלו נאשמים 1 ו-2 בדיועיתם ובהסכמתם של גור, עד המדינה והנאשמים האחרים כך: לקחו את מטען החבלה והובילוה לביתו של שטות. נאשם 1 חיבר את מטען החבלה מתחת לרכב באמצעות חוט, והשניים גרמו להתפוצצות מטען החבלה בשעה 06:45, עת נכנס שטות לרכב והחל בנסיעה. בעקבות הפיצוץ נפגעו כלי רכב שהיו באזור ובית של אחד משכניו.
לאחר שהפגיעה בגופו של שטות שללה, הורה גור לנאשם 2 לגרום לשטות חבלה חמורה. נאשם 2 פנה ליוסף ולנאשם 1 לצורך האמור, וגור העביר לנאשם 2 סכום נוסף של 50,000 ₪ לשם כך. נאשם 2 הצטייד בשוקר שמחלי, וחולצות עליהן הכיתוב "משטרה". הוא מסר את השוקר לנאשם 1, שהטעינו, וגם הסביר ליוסף כיצד להשתמש בו, ומסר לשני המעורבים האחרים סרט ועליו הכיתוב "משטרה". ביום 28.5.10 נסעו נאשם 2 ויוסף למקום עבודתו של שטות, והתמקמו בסמוך. יוסף עצר את רכבו של שטות תוך התחזות כשוט, ובעת שהלה הוציא מסמכים, הכהו באמצעות השוקר באזור החזה ובפניו, ופצע אותו, בלא להפגיל את המטען החשמלי. נאשם 2 עמד בסמוך. כתוצאה מהתקופה נפצע שטות בשפתיו, סבל מחבלות בלסת ובשניו, ונזקק לתפירה וחבישה.
על פי עובדות האישום השני, גור ביקש לגרום חבלה חמורה לבן זוגה החדש של גרושתו, דינאל כהן (להלן: "דינאל"), באמצעות זריקת התזת חומצה ובאמצעות סכין. לצורך זו פנה לנאשם 2 שפנה לנאשם 1 שפנה בחזרו לעד המדינה. גור מסר לנאשם 2 מידע אודות מקום מגוריו ורכבו של דינאל, והלה העבירם לנאשם 1 ולעד המדינה. בין התאריכים 10.10.29 ו-10.11.21 הגיעו נאשם 1 ועד המדינה פעמים רבות לאזור ביתו של דינאל בחיפה. בהגיעם, המתינו מחוץ לבית כשהם מצויידים בחומצה ובסכין ככוונה לגרום לו חבלה חמורה. בחלק מהמקרים הצטרפו אליהם נאשם 2 וסאמר אבו עדס, אך מסיבות שונות לא החלו לממש את הפגיעה. במקרה נוסף יידע גור את נאשם 2 כי דינאל צפוי להגיע לתל אביב, והכנה תכנית פעולה מפורטת לגרימת החבלה בכוונה מחמירה. נאשמים 1 ו-2 ועד המדינה נערכו בשטח על מנת לבצעה כשהם מצויידים בחומצה וסכין, אולם דינאל לא הגיע.

לאחר מכן, על פי הוראת גור שהועברה לנאשם 2 וממנו לנאשם 1, סיכמו נאשם 1, נאשם 3 ועד המדינה לרצוח את דינאל באמצעות מטען חבלה שיוצמד לרכבו. בדיועיתו והסכמתו של גור פעלו הנאשמים ועד המדינה "בצוותא חדא" (סעיפים 6-7 לאישום השני) מתוך כוונה לגרום למוות של דינאל. במסגרת זו, קיבל נאשם 2 מידע מטר באשר לרכבו של דינאל, נאשם 3 ועד המדינה הרכיבו מטען חבלה שהוא נשק כתשעמו בסעיף 144 לחוק העונשין. ביום 21.11.10 בסמוך לשעה 03:59 לקחו עד המדינה ואדם נוסף (להלן: "האחר") את מטען החבלה והובילוה לנסיעה הצטרפו נאשם 2 וסאמר שחזרו לפי לאחר הגעתם לחיפה. האחר הניח את מטען החבלה מתחת לרכבו של דינאל במטרה לגרום למוות. בסביבות השעה 08:17 יצא דינאל מביתו עם בתו בת ה-3, הושיבה בחושב האחרון ברכב ופנה לעבר מושב הנהג. בסביבות השעה 08:24, בעת שדנאל עמד ליד הרכב ובתו ישיבה בחטו הפעיל עד המדינה את מטען החבלה, תוך שהנאשמים אינם זדועים על היצאתה הפעטתו ברכב. פיצוץ המטען העמיד את דינאל בסכנת חיים ממשית וגרם לו חבלת חמורה: שבר באולנה, קרעים בידים, קרעית העצב האולני במלאו, קרעית הערוק האולני, רסיסים בידו בגרליו בבטן וכתפה, פצעים בשוק, קרב גדול בעור התורן, בלסטי-טראומה וליקוי בחדרים הגבוחים. בעקבות חבלותיו נזקק לתינוח בהרדמה מלאה ואושפז לתקופה של שבוע. הפעטתו נפגעה פגיעת הולם. לרכבו של כהן וכלי רכב נוספים שחטו בסמוך נגרמו נזקים. בעבור הפעולות האמורות העביר גור ליד נאשם 2 סכום סכף שבין 120,000 ₪ ל-140,000 ₪.
על פי עובדות האישום השלישי, חלק ממבנה הסיינטולוגיה הוצת ביום 10.10.12, כתוצאה מההצתה נגרמו נזקים ונדרשו עבודות שיפוץ נוספות. עקב כך, הורה גור לנאשם 2 לשלח אש ולהזיק למבנה הסיינטולוגיה בחומר נפץ, והיה כהן לשלם סכום של 60,000 ₪ למטרה זו. נאשם 2 פנה לנאשם 1, נאשם 3 ועד המדינה, ויחד עם גור פעלו "בצוותא חדא" (סעיף 9 לאישום השלישי) למימוש המטרה האמורה. גור הכעיר לנאשם 2 סכום של 30,000 ₪ עבור ביצוע הפעולות-10,000 ₪ לצורך רכישת האמצעים לכך. כלילה שכן 11.05.20 ו-11.06.20 נבנו נאשם 1, נאשם 3 ואדם נוסף משאית במטרה להציתה ולשלח באמצעותה אש במבנה. מימם שלאחר מכן, נאשם 1 רכש דלק בלון זו להצתת המשאית והמבנה. עד המדינה רכש משאבה מכנית להזרמת דלק. נאשם 1 ועד המדינה נבנו פחי אשפה בצבע זרק ורכש צינורות. הנאשמים, יוסף ועד המדינה מילאו בדלק את הפחים, והרכיבו מתקן להזרמת הדלק לתוך המבנה. כלילה שכן 11.10.21 ו-11.02.11, פתח יוסף חילון במבנה על מנת להזרים דרכו את הדלק. בסביבות השעה 05:30 בבוקר, נאשם 1 ועד המדינה הסיעו את המשאית לכיוון מבנה הסיינטולוגיה, בו שוה 4 שומרים, והתחוו בסמוך לו. נאשם 1 השחיל צינור מהמשאית דרך החלון ועד המדינה הזרים דרכו דלק לתוך המבנה. בסביבות השעה 5:43 הוציא נאשם 1 את המשאית ושילח באמצעותה אש בבנין, אך כוחות הכיבוי שהוזקקו למקום מענו גרימת נזק משמעותי למבנה. המשאית נשרפה כליל, וחלוחות פח ועמוד שמחל שהיו במקום נזקקו. נוכח הכישלון האמור, חזר גור ופנה לנאשם 2 לשלח אש ולהזיק למבנה בחומר נפץ, ונאשם 2 פנה לנאשם 1, ליוסף, לעד המדינה ולעבד אל-רחמן (להלן: "אל-רחמן"). בעקבות זאת נאשמים 1 ו-2, יוסף, ועד המדינה, "בצוותא חדא" (סעיף 9 לאישום השלישי), רכשו חק נב ומכלי פלסטיק בנפח 4 ליטר, מלאום בדלק, והניחו ארבעה מהם בתוך. ביום 11.02.20 נאשמים 1 ו-2, הביאו את אל-רחמן למבנה הסיינטולוגיה על פי פניית יוסף, במטרה שיציח בשעות הלילה. עם הגעתם, הסביר יוסף לנאשם 1 כיצד להדריך את אל-רחמן באשר לדרך הכניסה למבנה ומקום הימצאו של בלון זו לצורך ההצתה, ונאשם 1 הדריכו בהתאם. אל-רחמן טיפס על הפיגומים ונכנס דרך החלון, שם פגש ביוסף שכיוון אותו למקום מסתור במבנה, שצינו נבדק בידי ארבעת השומרים ששהו במקום בשעות הלילה. יוסף האץ באנשי המקצוע שעבדו במקום לסיים את עבודתם. במהלך הלילה, התקשר יוסף לאל-רחמן ולדרכיו לשפוך דלק ולפרוץ בו במקומות מסוימים, וסייע לו לנווט במבנה החשוך. אל-רחמן פעל בהתאם להנחיות ועם סיום פעולותיו הסיר את חולצתו, הפיתח, זרקה לכיוון שובל הדלק ויצא מהמבנה. שובל הדלק לא התלקח והאש דעכה, וכך נמנעה התפוצצות בחלקים נרחבים מהקומות השנייה והשלישית במבנה.

על פי עובדות האישום הרביעי, בין אביו של נאשם 2 (להלן: "יזארה") לבין אליא זקאק (להלן: "אליא") קיים סכסוך גדל' במסגרתו הגיש אליא תביעה נגד יזארה. נאשמים 1 ו-2, יחד עם יוסף, קשרו קשר לפגוע באליא באמצעות רימון או מטען חבלה, שהינם נשק כהגדרתו סעיף 144 לחוק העונשין, ולגרום לו חבלה מחמירה. במסגרת זו, "בצוותא חדא" (סעיף 5 לאישום הרביעי) רכש שו יוסף רימון והעבירו לנאשם 2, נאשם 2 העבירו לנאשם 1 ונאשם 1 הסתירו. נאשם 1 ונאשם 2 אספו מידע על סוג הרכב המשמש את אליא ומקום מגוריו, ונאשם 3 ועד המדינה בנו מטען חבלה. ביום 16.03.11 בשעות הלילה לקחו נאשמים 1 ו-2 את מטען החבלה לכיוון ביתו של אליא, שם הניח נאשם 1 את המטען מתחת לרכבו של אליא. בעת שבונו של אליא, נאשם 2 ונאשם 1, נכנס והחל לרכב בנסיעה ובסביבות השעה 8:30, גרמו נאשמים 1 ו-2 להתפוצצות המטען, והדבר העמיד את מישל בסכנת חיים וגרם לו חבלה, ונזק לרכב בו נהג ולכלי רכב נוספים.
על פי עובדות האישום החמישי, הנאשמים קשרו קשר עם יוסף לרכוש רימונים עבור נאשם 3. לצורך תמיש הקשר, ביצע הנאשמים יוסף "בצוותא חדא" את הפעולות הבאות: נאשם 3 פנה ליוסף וביקש להישע עבור רימונים, ויוסף פנה לאחריים במטרה לרכושם. נשבות לאחר מכן פנה נאשם 3 בעצמו ובאמצעות נאשם 1 לרכוש 2 ליוסף במטרה לפלואו בו. יוסף סיכם עם האחרים על רכישת 2 ליוסף מחמתו בחזיר 1.100 ₪ האחד, וכי האץ יעבד קודם שיוספקו הרימונים. יוסף ערך את נאשם 3 על התקדמות התמעים ונאשם 3 אשר את העסקה. נאשם 2 זלזלה לנאשם 3 סכך לתימוח הרימונים, ונאשם 1 משך בהוראת נאשם 2 סכום של 5,000 ₪ והעבירו ליוסף. יוסף העביר 5,500 ₪ לאחריים. אם לאחר מכן פגש נאשם 3 את יוסף ואחד האחרים בכניסין לקדם קבלת הרימונים. הנאשמים קשרו קשר לפגוע באדם נוסף באמצעות מטען חבלה, ונאשם 3 סייע לעד המדינה לייצרו.
4. בהתאם להודאת הנאשמים על פי הסדר הטיעון ועל סיוד הכרעתו הדין התשלימה מיום 26.01.14, הורשעו הנאשמים בעבירות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוקה") שתפורטנה, לשם הנחוות, בטבלה הבאה:

נאשם1	נאשם2	נאשם3
קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.
החבלהבכוונהמחמירהלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-329א(5)לחוק.	החבלהבכוונהמחמירהלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-329א(5)לחוק.	החבלהבכוונהמחמירהלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-329א(5)לחוק.
נשיאהוהובלהבזלשנלקשלפיסעיפים144א(ב),144א(ג)ו-29א(2)לחוק.	נשיאהוהובלהבזלשנלקשלפיסעיפים144א(ב),144א(ג)ו-29א(2)לחוק.	נשיאהוהובלהבזלשנלקשלפיסעיפים144א(ב),144א(ג)ו-29א(2)לחוק.
קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.
סיווקורצחלפיסעיפים305ו-29א(2)לחוק.	סיווקורצחלפיסעיפים305ו-29א(2)לחוק.	סיווקורצחלפיסעיפים305ו-29א(2)לחוק.
החבלהבכוונהמחמירהלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-329א(5)(ריבועירות)לחוק.	החבלהבכוונהמחמירהלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-329א(5)(ריבועירות)לחוק.	החבלהבכוונהמחמירהלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-329א(5)(ריבועירות)לחוק.
קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.
סיווקורצחלפיסעיפים448רישא,25ו-29א(2)לחוק.	סיווקורצחלפיסעיפים448רישא,25ו-29א(2)לחוק.	סיווקורצחלפיסעיפים448רישא,25ו-29א(2)לחוק.
ניסיוןלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-29א(5)לחוק.	ניסיוןלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-29א(5)לחוק.	ניסיוןלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-29א(5)לחוק.
ניסיוןלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-29א(5)לחוק.	ניסיוןלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-29א(5)לחוק.	ניסיוןלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-29א(5)לחוק.
קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.
סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.	סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.	סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.
סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.
סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.
קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.
סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.	סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.	סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.
סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.
סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.
קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.	קשירתקשרלשפלעסופלפיסעיף499א(1)לחוק.
סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.	סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.	סיווקלהצתה לפי סעיפים 448 רישא ו-31 לחוק.
סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.
סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.	סיווקלהזיקבזלשנלקשלפיסעיפים329א(2),329א(3)ו-31א(5)לחוק.

האישום השלישי כולל שני אירועי פגיעה במבנה הסיינטולוגיה. כ"כ המאשמה סבורה, שהסיבות החשובות להערכת החומרה משותפות לשני האירועים ועניינן היסיון האינהרנטי שרשיפת המבנה המצו בסביבה בה הבניה צפופה ולצידה בתי מגורים ועסקים פעילים תחפשו באופן שאינו ניתן לשליטה. כיוון שכך, יסיון החיסוי הראשון אינו מתחזה במבנה ובמגורים שהוא, בו, אלא משתרע על מספר דרי משותפות על מבנים ואנשים. על כן, סבורה המאשמה שיש להעמיד את מתחם הענישה למעשה נאשמים 2-1 על 48 ו-60 חודשי מאסר, ואת מתחם הענישה למעש נאשם 3 על 24 ו-30 חודשי מאסר. האישום הרביעי אינו תלום שלוש מופעים בינאלי, אחת מהן הנוגשת לפגיעה בפועל במיכלים בכו, האירוע הראשון עניינו קשרית קשר לפגוע באנשים שעבר נאשמש 2 לנאשם 1. בן אירוע זה, סבורה המאשמה, שמתחם הענישה הראוי למעש נאשמים 1-2 על 24 נבו שתי שנות מאסר. האירוע השלישי עניינו קשרית קשר לפגוע באנשים באמצעות מות נוסף, שלא נגרם בפועל, ועל כן, לדעתה, מתחם הענישה עבור מעשה זה לכל אחד מהנאשמים עומד על בין 18-1 חודשי מאסר. האירוע השני, והחמור ביניהם, ששם קווי ידמיון משותפים לאירועי הפגיעה בשונה ובדגמל. עם זאת, מדגישה כ"כ המאשמה, שדוקייה פזיזים של מישל גובליה סוב חוקה קרוב מדידת נאשם 1-2 על 9 חודשי מאסר. כן, מדובר באירוע מורכב ביותר במסגרת המאשמה, שיש להעמיד עליו נאשם 1-2 על 10 חודשי מאסר.

האישום הרביעי נסב על שני אירועים של ניסיון להשיג נשק. האירוע הראשון עניינו קשרית קשר לפגוע באנשים 3-1 על 48 חודשי מאסר, האירוע השני עניינו קשרית קשר רציני מטען חבלה במטרה לפגוע באדם אחר, אשר נמנע רק בשל מעצר הנאשמים. בן אירוע זה, סבורה המאשמה, שיש להעמיד את מתחם הענישה למעשי נאשמים 2-1 על 1 עד 3 שנות מאסר ואת הענישה הראוי לכל אחד מהנאשמים בן אירוע זה נג על 31 שנות מאסר.

אשר לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, למרות שרק לנאשם 2 עבר פלילי, שאינו מכביד, הרי שלדעת המאשמה, נסיבות האירועים ותסקירי שירות המבחן מלמדים על יסיון גבוה להישנות מעורבות הנאשמים במעשי אלימות. בהתבסס על כל האמור לעיל, טוענת המאשמה, שיש להעמיד עליו נאשמים 3-1 על 2 ואת נאשם 2-1 על 27-1 שנות מאסר ועונשו של נאשם 3 לא יפחת מ-17 שנות מאסר. כן מבקשת לחייב כל אחד מהנאשמים לפצות כל אחד מהנפגעים בסכום הקרוב לסכום המקסימאלי הקובץ בסעיף 77 לחוק, 258,000 ₪.

טיעוני ההגנה
11. כ"כ נאשם 1, וע"ד ח"ר, טוענת כי יש להעמיד את עונשו הכולל של מרשה על תקופה שבין 7 ל-10 שנות מאסר. להערכתה, מתחמי הענישה להם טוענת המאשמה בן הפעלת מטעני חבלה אינם תואמים את מדיניות הענישה הנוהגת והפנתה לפסיקה בהתאם.

בטיעונה הצבעה הסבורת על עברו הנקי של נאשם 1 והשלכות הקדושת של מעצרו על משפחתו, לנשיאתה, העבריון המרכזי הוא עד המדינה, בעריון וקחו ונמסרה, שהקישר בינן כל נאשם 1 נוצר על רקע של ידידות בין המשפחות. לטענתה, לנאשם 1 לא היה אינטרס שיר בפגיעה בבי מפגעי העבירה. אך עד המדינה התפזר בפניו דבר ידועותו הקטריגרית, וכבר כיהן אותו לבעז את העברות כתימן "סוכן המזין". בהדמיות מסומות אך התקדושת הראשם 1 ולחץ לחץ שספק לו "נבונה". עיקר מעורבותו של נאשם 1 באירועים השונים הייתה בתיווך ובארגון ולא בביצוע. במקרה הפיצוץ בדרכו של שוטה, סבר שמדובר במטען שעוצמתו נמוכה, ונעדר שלוש מאנשים אדם להבדיל מפגיעה בנפש. הנאשם עשה את מידת מעורבותו קדושת המשפחה, כך שהנחת את המטען בחלקו האחרון של הרכב, לא מתחת למדוש הגנה. פסיקות הפגיעה בדגמל באמצעות חומצה לא מומשו, ונאשם 1 לא היה מעורב בביצוע הפיצוץ בדרכו. ביסוסי ההתח מבנה הסיינטולוגיה השחיל את צינור הדלק לטון הבין רק עד הודו החליץ לו לעומק הבניין, כפי שהודרך לעשות. בפגיעה במיכל, הסתיי את הרימונ שנרכש ליד ביתו וביצע את המעשה כיוון שאינם נמסחו ביד עד המדינה. בניסיון רכישת הנשק, נשוא האישום החמישי, היה חלקו הקטן ביותר. מכיון לכל אלו, בקשה הסבורת לזכותו את העבדה עם מעצרו מידה מרהוה ובמסוים לו.

ע"ד אלו, שאף הוא מוייב את נאשם 1 להודו להיכנסים נוספים לביקוש הראוי, לטעמו, לשקוף ביטרת עונשו של נאשם 1. הוא שכתב מהמחשבה להיחלטים לעונש שחוטל על יוסף במסגרת הסדר טיועון, בהרכב אחר, של 4 שנות מאסר. ולמור ממנו בדיה שוה גם לענייני של נאשם 1, שכן מדובר במעשים שחומרתם הענישה היתה גבוהה יותר מאשר, אמנם, שכן נמנע מהיכרות הוכחות וביקוש במסגרת הסדר טיועון, אך אין פאול הנהלי השושה ביד לבסס הכרעה ביניהם במעשה ההחיות. בסופו של דבר, לא ניתן היה להענין להסדר הטיועון כפי שהושוו לבסוף. כמו כן הפנה לעולה להתבסס על כל האמור לעיל, טוענת המאשמה, שיש להעמיד עליו נאשמים 3-1 על 2 ואת נאשם 2-1 על 27-1 שנות מאסר ועונשו של נאשם 3 לא יפחת מ-17 שנות מאסר. כן מבקשת לחייב כל אחד מהנאשמים לפצות כל אחד מהנפגעים בסכום הקרוב לסכום המקסימאלי הקובץ בסעיף 77 לחוק, 258,000 ₪.

11. כ"כ נאשם 1, וע"ד ח"ר, טוענת כי יש להעמיד את עונשו הכולל של מרשה על תקופה שבין 7 ל-10 שנות מאסר. להערכתה, מתחמי הענישה להם טוענת המאשמה בן הפעלת מטעני חבלה אינם תואמים את מדיניות הענישה הנוהגת והפנתה לפסיקה בהתאם.

בטיעונה הצבעה הסבורת על עברו הנקי של נאשם 1 וביצוע העבירות בהשוואה לזה של גור. לא הפנה לכך שהמאשמה, בטיעוניה בענייניו של גור, התייחסה לנאשם 2 כמו שהיה בבחינת "בובה על חוט" בשירותו של גור. לעומדת, דברים אלו נמנכים בהתקיר שירות המבחן שציין כי נאשם 2 מברית ח"יו הפנה את מרצו לאפקינים חייבים. כמו כן, נוסף על דברי ד"ר הילפרין, הנה עולה, כי השפעתו של גור הייתה "סיבה בלעדית" אל בביצוע העבירות. להשקפה זו נמצא תמיכון במסמכים המלמדים על מסלול החיים הנורמטיבי בו נמצא נאשם 2, לרבות הצטיינות בבחינות הגברות וקבלתו ללימודי אדריכלות כ"בצלאל". כן גם נמנכים בן, כי נאשם 2, בהתקדושת אלו, קבל גמור תמורה למעשה שבו מעשיו. עקבותיו נסיון של גור לרצוח לאחר המעצר, מצו נאשם 2 באגץ טעוני הגנה. מאסרו למשך תקופה ארוכה יגרמו להתערבות בחברה בעברית וימנע ממנו לשקם את חיי ולצלל את כישוריו למסורות נורמטיביות. כ"כ נאשם 2 בקש כי בית המשפט יתחשב בין שרוב ההנשאות מטעמיו התחבול אל סבלו פגיעות פיזיות קשות, אלא, לכל היותר, נזק נפשי.

בית חלקו הקטן ביותר. מכיון לכל אלו, בקשה הסבורת לזכותו את העבדה עם מעצרו מידה מרהוה ובמסוים לו.

ע"ד אלו, שאף הוא מוייב את נאשם 1 להודו להיכנסים נוספים לביקוש הראוי, לטעמו, לשקוף ביטרת עונשו של נאשם 1. הוא שכתב מהמחשבה להיחלטים לעונש שחוטל על יוסף במסגרת הסדר טיועון, בהרכב אחר, של 4 שנות מאסר. ולמור ממנו בדיה שוה גם לענייני של נאשם 1, שכן מדובר במעשים שחומרתם הענישה היתה גבוהה יותר מאשר, אמנם, שכן נמנע מהיכרות הוכחות וביקוש במסגרת הסדר טיועון, אך אין פאול הנהלי השושה ביד לבסס הכרעה ביניהם במעשה ההחיות. בסופו של דבר, לא ניתן היה להענין להסדר הטיועון כפי שהושוו לבסוף. כמו כן הפנה לעולה להתבסס על כל האמור לעיל, טוענת המאשמה, שיש להעמיד עליו נאשמים 3-1 על 2 ואת נאשם 2-1 על 27-1 שנות מאסר ועונשו של נאשם 3 לא יפחת מ-17 שנות מאסר. כן מבקשת לחייב כל אחד מהנאשמים לפצות כל אחד מהנפגעים בסכום הקרוב לסכום המקסימאלי הקובץ בסעיף 77 לחוק, 258,000 ₪.

בטיעונה הצבעה הסבורת על עברו הנקי של נאשם 1 וביצוע העבירות בהשוואה לזה של גור. לא הפנה לכך שהמאשמה, בטיעוניה בענייניו של גור, התייחסה לנאשם 2 כמו שהיה בבחינת "בובה על חוט" בשירותו של גור. לעומדת, דברים אלו נמנכים בהתקיר שירות המבחן שציין כי נאשם 2 מברית ח"יו הפנה את מרצו לאפקינים חייבים. כמו כן, נוסף על דברי ד"ר הילפרין, הנה עולה, כי השפעתו של גור הייתה "סיבה בלעדית" אל בביצוע העבירות. להשקפה זו נמצא תמיכון במסמכים המלמדים על מסלול החיים הנורמטיבי בו נמצא נאשם 2, לרבות הצטיינות בבחינות הגברות וקבלתו ללימודי אדריכלות כ"בצלאל". כן גם נמנכים בן, כי נאשם 2, בהתקדושת אלו, קבל גמור תמורה למעשה שבו מעשיו. עקבותיו נסיון של גור לרצוח לאחר המעצר, מצו נאשם 2 באגץ טעוני הגנה. מאסרו למשך תקופה ארוכה יגרמו להתערבות בחברה בעברית וימנע ממנו לשקם את חיי ולצלל את כישוריו למסורות נורמטיביות. כ"כ נאשם 2 בקש כי בית המשפט יתחשב בין שרוב ההנשאות מטעמיו התחבול אל סבלו פגיעות פיזיות קשות, אלא, לכל היותר, נזק נפשי.

בית חלקו הקטן ביותר. מכיון לכל אלו, בקשה הסבורת לזכותו את העבדה עם מעצרו מידה מרהוה ובמסוים לו.

ע"ד אלו, שאף הוא מוייב את נאשם 1 להודו להיכנסים נוספים לביקוש הראוי, לטעמו, לשקוף ביטרת עונשו של נאשם 1. הוא שכתב מהמחשבה להיחלטים לעונש שחוטל על יוסף במסגרת הסדר טיועון, בהרכב אחר, של 4 שנות מאסר. ולמור ממנו בדיה שוה גם לענייני של נאשם 1, שכן מדובר במעשים שחומרתם הענישה היתה גבוהה יותר מאשר, אמנם, שכן נמנע מהיכרות הוכחות וביקוש במסגרת הסדר טיועון, אך אין פאול הנהלי השושה ביד לבסס הכרעה ביניהם במעשה ההחיות. בסופו של דבר, לא ניתן היה להענין להסדר הטיועון כפי שהושוו לבסוף. כמו כן הפנה לעולה להתבסס על כל האמור לעיל, טוענת המאשמה, שיש להעמיד עליו נאשמים 3-1 על 2 ואת נאשם 2-1 על 27-1 שנות מאסר ועונשו של נאשם 3 לא יפחת מ-17 שנות מאסר. כן מבקשת לחייב כל אחד מהנאשמים לפצות כל אחד מהנפגעים בסכום הקרוב לסכום המקסימאלי הקובץ בסעיף 77 לחוק, 258,000 ₪.

14. הנאשמים הודו והורשעו בעבירות בביצועם של עבירות חמורות שהיו בן פוטנציאל גורם למוות של אחרים, ובפועל גרמו להם פגיעות פיזיות ונפשיות לצד פגיעה ממשית בחחשות הביטחון שלהם ושל הציבור בכללותו. המשותף לכל טענותיהם של הנאשמים הוא הדגשת חלקו של כל אחד מהם כחומר, והפניה לתוצאות העניינים של מעורבות באירוע (עד המדינה וסויה). להם הסכמה המאשמה.

כנין כבר נדעה, שאינו רואים לתת משקל משמעותי לקו הטיעונים הראשון אנו סבורים שמעת נאשם 3, טול העבר הפלילי. כך, עד המדינה, הנמצע העיקרי, של עבר פלילי מכביד, נוצר על ידי הודו, וסול הנופל, הוטל עונש מאסר ארוכים, שעניו לפי חומרת נסיבות האירועים בין 5 ו-15 שנות מאסר (תפ"ח 36768-12-12 מדינת ישראל נ' מפראגה [ניתן 10.03.14]). והאסמכתאות (שם). במתקדים בהם לא הונח סמך ההחבל, וא הונח אלו הנופל, הוטל עונש מאסר ארוכים, שעניו לפי חומרת נסיבות האירועים בין 5 ו-15 שנות מאסר (תפ"ח 26637-09-13 מדינת ישראל נ' חומאה, ניתן 09.06.14). במתקדים בהם לא הונח סמך ההחבל, וא הונח אלו הנופל, הוטל עונש מאסר ארוכים, שעניו לפי חומרת נסיבות האירועים בין 5 ו-15 שנות מאסר (תפ"ח 26637-09-13 מדינת ישראל נ' חומאה, מאלות מחרטום חוט, אך לא ציינה את עוצמת הפגיעה הנוטציביתית כתוצאה מהפגיעה. בפועל, מבססות האירועים השונים עולה, שבמסגרת המטעמית אל הייתה עוצמה מספקת לפגיעה פיזית משמעותית בישוב בתוך הרכב.

עבירות אחרות בן האירועים הנאשמים חללו מעשי הצהה מורכבים, וביטרת קושי ונסיבות למשה, וביטרת קושי ומטעמי נפיעים, רכישת ומועמס ופסיכולות לרכוש.

לרעברות ההצהה, קיים מעמד רחב של פגיעה מהותית על ענייני נסיבות העניין, אך ההלל הוא כי פגיעה מהותית בהם היה חמור מאחריו סורג ובירחי (תפ"ח 8868-12-9 שוידה נ' מדינת ישראל, פסקה 7, ניתן 20.11.13-13). כך, בקר, שרפית אוטובוס שנמצא במגרש תניה הוטל עונשו של 40 חודשי מאסר, מהם 24 חודשים בפועל השחרה (תפ"ח 3116-13-13 בקדאל נ' מדינת ישראל, ניתן 15.03.13-13), אך הוצתה רכב קטק סטסוק במסגרת העניין הוטל עונשים ששם של 27 חודשי מאסר (תפ"ח 1846-13-13 מעאש נ' מדינת ישראל, ניתן 01.13-13-13). בהם הצהה בתחנות מטסורה הוטל עונשו של 44 חודשי מאסר (תפ"ח 5254-11-11 אלון נ' מדינת ישראל, ניתן 18.02.13-13), ובגן יויום מעשה הצהה במעוררן הוטל עונשו של 6 שנות מאסר (תפ"ח 9226-11-11 מודלור נ' מדינת ישראל, ניתן 08.10.13-13).

אשר למעשי האלימות, עיון בפסיקה מעלה, כי במקרה בו בוצעה תקיפה בצוותא, חוץ שימוש בגיל נשק קהה ובשוקר חשמלי בגור עונשו של 45 חודשי מאסר לכל אחד מהתוקפים (תפ"ח 8870-12-9 חאלדי נ' מדינת ישראל, ניתן 15.01.14-14), במקרה בו התעלל הנאשם בבנותיו במכות קהות קשות בדיין, בגעילו, וברכיסים חשמליים שהעביר בסוף דיון 9-1 שנות מאסר (תפ"ח 8543-10-9 פלוגי נ' מדינת ישראל, ניתן 13-13-13). ובמקרה בו הכה הנאשם בכלי קהה את בן זוגו החדה של זוגתו לשעבר של הנאשם בראשו וגרם לו שבר בלוגולות 89 חודשי מאסר (תפ"ח 5264-10-9 סטייה נ' מדינת ישראל, ניתן 12-12-20). לרעברות הנשק, במקרה בו נאספו והוטסנו מרכיבים המשתמשים בלפגוע מטעני חבלה הוטל עונשו בן 5 שנות מאסר (תפ"ח 8717-06-9 סולידו נ' מדינת ישראל, ניתן 08-08-18). ובמקרה בו נתפסו הנאשמים כשברכסם מטען חבלה שנבנה מרכיבים צבאיים תקינים שנבנו הוטל על כל אחד מהם עונשו של 30 חודשי מאסר (תפ"ח 1237-02-12 מדינת ישראל נ' אסולין, ניתן 12-12-12). וקשר שהושו על שם הדין נאשם 1-2 על 10 חודשי מאסר (תפ"ח 9226-12-9 אסולין נ' מדינת ישראל, ניתן 08.02.13-13). אשר לרכישת הרפיונים, במקרה בו הורשעו נאשמים בהחזקה ומכירה של רישון הלם וכמות גדולה של כדורם סם מסוכן דגונו לעונשים של 24 ו-36 חודשי מאסר (תפ"ח 1323-13-9 רך נ' מדינת ישראל, ניתן 13-12-13). כמו כן, במקרה בו הורשעו נאשם 3-1 על 100-1 ריפיוה הלם וחומרי חבלה בהם השתמשו לבגית טעמנים, ומכרם לארסים, הוא נדון למאסר בן 54 חודשים (תפ"ח 4847-12-9 ארן נ' מדינת ישראל, ניתן 06.13-13).

האירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע השני באישום הראשון, נאשמים 1 ו-2 אספו אמצעים על מנת להתחזות כשוטרים וכך לקבל גישה לקוה לטוטה, קורבנם המיועד. עיקר פעילותו של נאשם 1 הייתה בשלב התכנון, בו סיפק שוקר חשמלי ואילו נאשם 2 השתתף גם בביצוע. שוטה סבל מחבלות בפניו ממכות בחפץ קהה, שכן יוסף בחר שלא להשתמש בחפץ השחמלי באופן הרגלי. אנו סבורים שהחומרה באירוע זה נעוצה בכך שהמעשים בוצעו עין התחזות לבעלי תפקיד רשמי. למעשה כנון אד פגיעה כפולה באינטרס הציבור - מחד גיסא, באמצעות עשוי אדם לפגוע שלא דיין בדרכים ממוגות בזכויות ואינטרסים של אזרח, אגב הפעלת "סמכויות" מנהזות. מאידך גיסא, קיים חשש כי אדחיים ימנעו מלהינעת לדרושהיטו שוטרים מסמכויותיהם כדין, מחשש שמא מדובר במתחלה. כיוון שכך, סבורים אנו שמתחם העונש הראוי בן מעשי הנאשמים בהקשר לאירוע זה עומד על בין 3 ו-6 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים המעורבים.

עניינו של האירוע הראשון באישום השני הוא ניסיונות הפגיעה בדגמל בדי נאשמים 1-2 באמצעות חומצה דוקרית, ובמסגרת לרגורם לו חום. הנאשמים ארבו לדגמל וניסו למשכו למקומות בהם יקל עליהם לפגוע בן, וממשכילו בכך, שקלו לפרוץ לביתו במטרה לממש את תכניהם. מעשיהם אלו, הם אגם אל התגבשו לדיד פגיעה פיזית, פגיעו באופן אנוש בתחושת הביטחון של דגמל, ששח כי הוא נרדף בדי גורם בלתי ידוע לאורך התקופה, ובנכרת מכך שגברת יומן, מבלי שהיה לו כל קשר או היכרות עם הנאשמים. מתחם העונש בן מעשים אלו, הם הראוי שיועמד בן 3 ו-6 שנות מאסר.

האירוע השני באישום השני הוא ניסיונות הפגיעה בדגמל בדי נאשמים 1-2 באמצעות חומצה דוקרית, ובמסגרת לרגורם לו חום. הנאשמים ארבו לדגמל וניסו למשכו למקומות בהם יקל עליהם לפגוע בן, וממשכילו בכך, שקלו לפרוץ לביתו במטרה לממש את תכניהם. מעשיהם אלו, הם אגם אל התגבשו לדיד פגיעה פיזית, פגיעו באופן אנוש בתחושת הביטחון של דגמל, ששח כי הוא נרדף בדי גורם בלתי ידוע לאורך התקופה, ובנכרת מכך שגברת יומן, מבלי שהיה לו כל קשר או היכרות עם הנאשמים. מתחם העונש בן מעשים אלו, הם הראוי שיועמד בן 3 ו-6 שנות מאסר.

האירוע השני באישום השני הוא ניסיונות הפגיעה בדגמל בדי נאשמים 1-2 באמצעות חומצה דוקרית, ובמסגרת לרגורם לו חום. הנאשמים ארבו לדגמל וניסו למשכו למקומות בהם יקל עליהם לפגוע בן, וממשכילו בכך, שקלו לפרוץ לביתו במטרה לממש את תכניהם. מעשיהם אלו, הם אגם אל התגבשו לדיד פגיעה פיזית, פגיעו באופן אנוש בתחושת הביטחון של דגמל, ששח כי הוא נרדף בדי גורם בלתי ידוע לאורך התקופה, ובנכרת מכך שגברת יומן, מבלי שהיה לו כל קשר או היכרות עם הנאשמים. מתחם העונש בן מעשים אלו, הם הראוי שיועמד בן 3 ו-6 שנות מאסר.

האירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע השני באישום הראשון, נאשמים 1 ו-2 אספו אמצעים על מנת להתחזות כשוטרים וכך לקבל גישה לקוה לטוטה, קורבנם המיועד. עיקר פעילותו של נאשם 1 הייתה בשלב התכנון, בו סיפק שוקר חשמלי ואילו נאשם 2 השתתף גם בביצוע. שוטה סבל מחבלות בפניו ממכות בחפץ קהה, שכן יוסף בחר שלא להשתמש בחפץ השחמלי באופן הרגלי. אנו סבורים שהחומרה באירוע זה נעוצה בכך שהמעשים בוצעו עין התחזות לבעלי תפקיד רשמי. למעשה כנון אד פגיעה כפולה באינטרס הציבור - מחד גיסא, באמצעות עשוי אדם לפגוע שלא דיין בדרכים ממוגות בזכויות ואינטרסים של אזרח, אגב הפעלת "סמכויות" מנהזות. מאידך גיסא, קיים חשש כי אדחיים ימנעו מלהינעת לדרושהיטו שוטרים מסמכויותיהם כדין, מחשש שמא מדובר במתחלה. כיוון שכך, סבורים אנו שמתחם העונש הראוי בן מעשי הנאשמים בהקשר לאירוע זה עומד על בין 3 ו-6 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים המעורבים.

עניינו של האירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב האישום המתוקן, בו נאמר במפורש כי הנחת המטען נעשה "...כמנווה לרצוח [לשונת] חבלה כבונה כמחרימה", וכאמור בסעיף 40 חוק העונשין, על בית המשפט לבחון את הדברים על בסיס השתת זו. גישם ליד לתכננן הרב ולתכנית המעשים, פגיעה בעובד ציבור על רקע תפקידו מחד גיסא, והנזק המובלג שנגרם מהמעשים מאידך גיסא, הם רואים להעמיד את מתחם הענישה במידת ענינו של בין 7-4 שנות מאסר לכל אחד מהנאשמים 1-2, ובין 3-5 שנות מאסר לנאשם 3 שהורשע בעבירות טיועון, ולא בעבירה המושלמת.

באירוע הראשון באישום הראשון עניינו קשרית קשר וממושה של תכנית לבגית מטען חבלה, הבולתן, ההחלת תחתית על הפעלתו במטרה לפגוע בעללים בעתיד שפולטת פחיתות כמקרה תפקידו כאיש המנהל הציבורי. הפעלת המטען גרמה לנזק רכוש בלבד. יצוין, שאין חולק, שהטעמן הונח מתחת לחלקו החיצוני של הארבעה תאים (ראה תמונת 14-4 בחומר המוגשה להגנהה המאשמה בבקשה להאגרות ראיותיו לעונש). לפי נאשם 1, הוא הניח את המטען באופן זה בשביל להצמצם את היסודות לתוך אדם נלחם בהרכב. עם זאת, הרשעת המאשמה נמסכה על הודאתהם בכתב הא

הקטעים מתוך DSM ה-IV המתייחסים ל-Folie a Deux-אמצעים שהקטריונים לזיהוי התופעה הם: מערכת יחסים קרובה של הנבדק עם אדם אחר הסובל מהפרעה פסיכיתית עם דלדליות משמעותיות, לרוב סכיופורניה; הנבדק, לרוב אדם פסיכי יותר, מאמץ באופן חלקי או מלא את הדלדליות של האדם האחר; הדלדליות של הנבדק אינה מזוהה כהפרעה אחרת ואינה תוצאה של מצב פסיכולוגי אחר כגון שימוש בסם. במאמר "Folie a Deux and the Courts" מאת הפסיכיאטרים Melissa Harbit-William Newman אשר פורסם בשנת 2010 ב-Journal of the American Academy of Psychiatry and Law, מרכיב סובייקטיבי לחלוטין וקל באופן יחסי לזיוף. על כן סבורים המחקרים כי על מנת לקבל אבחנה אמנה נדרשים איוש מידע חיצוני ונישה כלית מוגבלת למידע המיון, לצד תשאולים מקיפים של המשפיע והמושפע, כל אחד בידי בעל מקצוע עצמאי. רק לאחר מכן, ישוחחו בעלי המקצוע זה עם זה במטרה להגיע לאבחנה. במאמר נוסף, "Shared Psychotic Disorder and Criminal Responsibility: A review and Case Report of Folie a Trois", נאמר שכ-95% מהמקרים מתייחסים לבני אותה משפחה, וכי האדם המשפיע סובל לרוב מהפרעה כרונית של סכיופורניה ואפיוודות של פרנויה, או מהפרעות מוגדרות אחרות. המחקרים מסבירים כי לעתים האבחנה שבין דלדליות לבין אמונות תרבותיות קשה, כאשר אי חשיפתו של המאבחן לעולמו התרבותי של הנבדק, ומידת הקבלה של אמונה מסוימת בקבוצה התרבותית של המאבחן, עשויות להשליך על מסקנת האבחון, ובגדרתו מכך על מסקנות בית המשפט והתוצאות המשפטיות הנגזרות מהן.

בעניינו, נאשם 2 וגור אינם בני משפחה. גור לא נבדק כלל בידי בעל מקצוע וממילא לא עבר אבחון מקצועי. קל וחומר שלא נערכה בדיקה בידי שפי בעלי מקצוע שהגיעו ביניהם לקונצנזוס על פי המנגנון המוצע במאמר. גם ד"ר היילפרין הסביר שלמעשה, נוכח חוסר המידע, הוא אינו נותן בדינו "אבחנה", אלא מסקה בדבר "התאמת" התפתחותה של מערכת היחסים שבין גור ורומי לחסמונת, וזאת בלבד. מעבר לכך, הטענה לא הועלתה בהקשר של הגנת "אי-שפיות הדעת", כאמור בסעיף 34 ח לחוק העונשין, ומקובל על הכל שלא נשללה מנאשם 2 היכולת המנטאלית לבחור את מעשיו. דומה, שעיקר הטיעון הוא שמעת שנותק מגור, נאשם 2 אינו צפוי לחזור לבצע עבירות. דא עקא, שהדברים מתעלמים מכך שנאשם 2 ביצע את חלקו בעבירות שלא בנוכחות גור, ואף ביצע עבירות נוספות בלא הנחייה, מעורבות או אינטרס כלשהו של גור בביצועו (הכוונה לאישומים 4 ו-5). בנסיבות אלו, איננו רואים מקום לקבל את הטענה שעניינו במצב של "שיגעון בשניים". עם זאת, דחייתה אין משמעה אימוץ אוטומטי של האמור בחקיקי שירות המבחן בדבר חשש משמעותי לחזרת הנאשמים לסורם. בהקשר זה, נוכח דלות החומר עליו התבסס שירות המבחן ואי-פירוט העובדות והדברים מהם הוסק כי הנאשמים הביעו עמדה התומכת בשימוש באלימות, לא ראינו לייחס להם משקל רב.

19. כך או כך, השיקול המרכזי בקביעת עונשם של הנאשמים בהתאם לדיון הנוהג כיום, הוא ההלימה בין חומרת המעשים לבין העונש בינם. מולו, כפי שצבר נאמר, המאשימה בחרה להגיע להסדרים מקלים עם מעורבים אחרים. נכונים אנו להניח שקיימים שיקולים מיוחדים להגעה להסדר בעניינו של עד המדינה בהתאם למידע שסיפק ולמצבו הפיזיאי הרוחני. עם זאת, יוסף תחקי בפועל את שוטה, היה מעורב בתכנית לפגיעה באליא ובכרישת רחוק עבודה, בתכנית ובביצוע ההצתה בבנינה הפיזיולוגיה, והיה מעורב עיקרי בביסיונות לרכישת רומנס. באירועים אלו, מילא תפקיד מרכזי. אף על פי כן, הסכימה המאשימה שישא בעונש המהווה כחמישים מוקדמים מחמיר הענישה להם היא טוענת בין אותם אירועים משם אנאשמים שפגעו. לא ניתן כל הסבר מהותי מדוע כך נעשה - האם עקב קישים ראייתיים. או מסיבות אחרות. על כן, ישמש עונשו של יוסף אמת המידה לבחינת העונש שישל על הנאשמים, אך ואת רק ביחס לאירועים בהם היה מעורב לצדם. ודאי שהנאשמים אינם יכולים להיבנות מעונש זה למעשים בהם יוסף לא היה מעורב, הכוללים את החמורות שבעבירות בהן הורשעו - יזום, במיה, הנתח ופיוץ מטעני חבלה במכוניותיהם של שוטה, דניאל ואליא, והם אינם יכולים להתנער מאחריותם לנזקים והסכנות שנגרמו עקב כך. חומרה נוספת מצוה ברכיבים של המקרים ובהצטרבותם. אף אם נדקוף לזכות הנאשמים את עברם הנקי ואף אם נניח לטובתם, מבלי להכריע, כי הם מצרים ומתחרטים על מעשיהם ולא ישובו לבצע עבירות דומות, עדיין עיקרון ההלימה מחייב ענישה משמעותית המגלמת את חומרת המעשים. זו תינתן באופן כללי, בהתאם לסעיף

20. אשר על כן, אם מטילים על הנאשמים את העונשים הבאים:

לכל אחד מנאשמים 1 ו-2:

א. 12 שנות מאסר החל מיום מעצרו, 24.03.11.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שיופעל אם יורשע בעבירת קשר לביצוע עוון, עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג עוון, לרבות עבירה נגזרת מעבירות אלו. התנאי יעמוד בתוקפו לתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו.

ג. 30 חודשי מאסר על תנאי שיופעל אם יורשע בעבירת קשר לביצוע פשע, הצתה, עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג פשע, לרבות עבירה נגזרת מעבירות אלו. התנאי יעמוד בתוקפו לתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו.

ד. פיצוי לזוטה חובל בסך 10,000 ₪; פיצוי לדניאל כהן בסך 75,000 ₪; פיצוי למשל זקאק בסך 25,000 ₪ לכל אחד מהנאשמים. הפיצויים ישולמו תוך 45 יום מהיום.

לנאשם 3:

א. 8 שנות מאסר החל מיום מעצרו, 24.03.11.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שיופעל אם יורשע בעבירת קשר לביצוע עוון, עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג עוון, לרבות עבירה נגזרת מעבירות אלו. התנאי יעמוד בתוקפו לתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו.

ג. 30 חודשי מאסר על תנאי שיופעל אם יורשע בעבירת קשר לביצוע פשע, עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג פשע, לרבות עבירה נגזרת מעבירות אלו. התנאי יעמוד בתוקפו לתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו.

ד. פיצוי לזוטה חובל בסך 10,000 ₪; פיצוי לדניאל כהן בסך 75,000 ₪; פיצוי למשל זקאק בסך 25,000 ₪. הפיצויים ישולמו תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד תמוז ה'תשע"ד, 22 יולי 2014, במעמד החדרים והנאשמים.